

Verslag van een bijeenkomst der "O.D.V." op zondag 7 november 1954

Goedemorgen Vrienden!

Deze morgen zullen wij afwijken van het programma dat voor deze bijeenkomst was "voorgezien". In plaats van enkele citaten uit boeken zou ik u willen weergeven enkele extracten uit een bijeenkomst, die kort geleden werd gehouden. Deze bijeenkomst was op hoog niveau en buitenaards, vandaar dat ik deze beschouwingen niet weer kan geven in de daar gebruikte woorden en taal en moet trachten deze, wat sfeer en uiting betreft, over te zetten in uw eigen wijze van denken. Ik zal echter trachten om dit te doen, gezien de zeer belangrijke inhoud.

Het onderwerp van de bespreking was: "**Beperkte oneindigheid**", laat ik u dit er ook nog maar bij vertellen, u weet dan waar het over gaat.

De voorzitter, geestelijk, en staande in wat men waarschijnlijk in sommige kringen zoudt noemen, de Bhoedische sfeer ofwel de sfeer van de Verlosser:

"Ziende de dingen die alle uw werelden vullen, dienen wij heden vast te leggen de ontwikkeling die wij wensen te bevorderen. Ziet, men noemt het Al begrensd, en oneindig. Oneindig is het en de enige begrenzing die het Al kent, is de gedachte. Wanneer wij dit kunnen doen doordringen tot de wezens die naar waarheid streven, zou het mogelijk zijn de bewustwording te verwerven die betekent: verwerping der uiterlijke waarden. Ik geef het woord aan de Goeroe .....(?), die hierover zijn laatste bevindingen voor u zal uitdrukken."

De Goeroe ..... is uit lagere sfeer, maar staat in voortdurend contact met geesten, die onmiddellijk nog deze aarde regelmatig betreden.

"Gaande in de oneindigheid, heb ik gevonden de oneindigheid der verschijnselen. Kennende de kracht, waaruit gij, o Groten", - en buigt naar de voorzitter en enkelen naast hem -, "die gij, o Groten in uw leven kunt bewaren en verwerklijken, zo is het noodzakelijk dat de verschijningen en verschijningsvormen worden gezien, worden begrepen en verstaan, opdat de waarheid van de levende kracht geopenbaard worde.

Zo ben ik gegaan tot de wereld van het kleinste, en ziet: ik heb geen ondeelbaarheid gevonden. Ik ben gegaan tot de wereld van het grootste, en ziet: alles was een eenheid. Nu is echter het grootste uit het kleinste gebouwd, en zo is het ondeelbare grote gedeeld tot in het oneindige, door het kleine.

Dit nu is voor ons een leidraad om te komen tot bewustwording, want waar wij zien de gedeeldheid van het kleine in de eenheid van het grote, weten wij dat in het grote éénzijn, de kleinen gedeeld moeten zijn. Al wat er is, wat wij beleven en kennen, onze sfeer, onze vorm, de klank en de kleur die de vreugden zijn van ons hart, zij allen zijn verschijnselen van het oneindig deelbare en dus oneindig variabel.

Hieruit zou ik willen bouwen de gedachte van de vrije wereld, van elke mens, de vrije wereld van elke geest, de vrije wereld van al wat bewustzijn draagt. Want ziet, zo wij gebonden zijn in de eenheid van het grote, zijn wij in de deelbaarheid vrij tot vaststelling en waarneming van de deling volgens eigen vermogen. Zo bouwt zich voor elk een ander beeld en een ander heelal. Dat is hetzelfde en toch in waarde hoog verschillend.

De verschillen die wij kennen, tussen wezens onderling, stadia van bewustzijn, wordt wel genoemd tijd, stijging of bewustwording. Ook deze moeten zijn fictief, waar het totaal van het deelbare ten allen tijde bestaat. Eeuwig is ons zijn, ondoorgrondelijk is het grote, maar kenbaar is het kleine en in de veelheid van het kleine kunnen wij vinden de lijnen van het grote. Wie echter het grote wil erkennen, die het grote in zich wil herkennen en dragen, zal, gaande uit de oneindige veelheid van het kleine, op moeten stijgen tot het grote, het kleine vergetende, de gedeeldheid verwerpende om de eenheid te vinden.

Gedeeldheid echter is het verschijnsel der werelden. Al wat wij zien aan bewustzijn en sferen bestaat in gedeeldheid. Of deze gedeeldheid groot of klein is, zij betekent een zoeken in delen en daardoor de onmogelijkheid tot benadering van het grote.

Laten wij de gedeeldheid doen wegvloeien, opdat de eenheid in ons realiseerbaar wordt."

Ik hoop dat dit citaat vloeiend genoeg verteld is, en dat de gedachte althans enigszins doorklinkt. Hier is namelijk sprake van een betoog over de verschijnselen, die niet moeten worden gezien als eenheid, maar als een oneindige gedeeldheid, die tot in het oneindige kan worden doorgevoerd. De werkelijkheid, ofwel het grote, waarvoor wij misschien ook wel het cosmische of Goddelijke zouden kunnen zeggen, betekent echter één gesloten geheel, een eenheid, die in zichzelf ondeelbaar is.

Dat is een contradictio in terminus - een tegenspraak der uitingen - die in zichzelf onveranderlijk verworpen moet worden door de rede en niet gerealiseerd kan worden binnen het redelijke. Hierover

Orde der Verdraagzamen

spreekt dan Tonking(?) (of Tia-King?) die als volgt zijn bezwaar voor de stelling van de Goeroe naar voren brengt:

"Onze geëerde broeder, doordringend in de grote wijsheid, vergeet dat het gedeelde is de kracht, waaruit het Ene bestaat en dat de eenheid slechts door de gedeeldheid van het kleine bewijsbaar is. Wanneer wij komen tot verwerping van het kleine, vloeit uit ons weg al datgene wat leven betekent, dus ook de mogelijkheid tot benadering van het Grote. Ik zou onze broeder willen vragen ons uit te drukken de wet, die hij meent te herkennen, waardoor het Grote uitbaar wordt, zonder de gedeeldheid van het kleine."

U ziet ook hier: er bestaan bepaalde verschillen, en dit verschil is niet, zoals u misschien denkt, van academische aard. De grondtoon is hier het verwerklijken van de eenheid, de grote eenheid, de goddelijke eenheid, o.a. onder het menselijk ras. Hierover wordt gesproken, beter gezegd: gedacht.

De Goeroe wordt nu ondersteund door een westerling, wiens naam ik niet wil noemen, omdat hij in deze wereld nog te bekend is, zij het dan ook dat zijn bekendheid van meer literaire aard was op aarde.

De Goeroe spreekt als volgt:

"Een wet die een binding betekent tussen de gedeeldheid van het kleine en de eenheid van het grote, is niet vaststelbaar. Hoe wij ook gaan, wanneer wij zoeken een wet te vinden, vragen wij een deel van het geheel, en een deel van het geheel is nooit realiseerbaar als geheel zelve, waar het een scheiding van dit deel, van het grote geheel betekent.

Zo kan ik niet vinden een wet, die deze eenheid op duidelijke, of zelfs voor stervelingen aanvaardbare, wijze uitdrukt. Want ik weet in mijn wezen, dat ik slechts door uit de kleinheid tot het grote te gaan, en de eenheid der dingen te zien, de eenheid der dingen te aanvaarden en alle differentie uit mijzelf weg te cijferen, kan komen tot een eenheid met u, o Groten in uw lichtende sfeer, met de grote Macht, die zetelt ver boven, in het ongevormde, en die wij toch weten te zijn, rond ons."

Hier interrumpeert dan de westerling als volgt:

"Goeroe, gij vergeet één ding: Niet is het gegeven aan de gedachte van wat geboren is uit en bestaat krachtens de gedeeldheid, de eenheid te verwerklijken en zichzelf te vernietigen. Zichzelfvernietiging is tegenstrijdig aan al het denken en realiseren van het persoonlijk bestaan. Slechts in de toestand van Nirwana, zoals gij het noemt, eenheid met het Al, kan uiteindelijk een oplossing van de persoonlijkheid plaatsvinden.

Onverwerklijikbaar is uw indicatie van eenheid, maar ten opzichte van de aarde zou ik u willen voorstellen de volgende gedachte ingang te doen vinden, en zo mogelijk te ondersteunen door wetenschappelijke feiten:

Alle dingen kennen één gezamenlijke factor die onbepaalbaar is. Het onbepaalbare is het enig reële, waar al het andere veranderlijk is, doch het onbepaalbare in alle dingen gelijk blijft. Daardoor wordt de verschijningsvorm, op zichzelf gezien, onbelangrijker dan het totale zijn, dat in deze onbepaalbare kracht, die echter vaststelbaar en waardeerbaar is, wordt uitgedrukt.

Ik heb in mijn tijd veel de ellende der mensheid tot uitdrukking

gebracht. Laten wij beginnen met aan de stervelingen die daarvoor vatbaar zijn, de ellende voor te leggen, de ellende en de nood, niet als drijfveer en gesel tot realisatie van het eigen ik, maar als een breker van alle waarden behalve de essentiële. Want werelden zijn in waan gevangen, en hebben zich gebouwd een wetmatigheid die zelfs buiten het Goddelijke zou liggen, indien dit mogelijk ware.

Geef hen deze lering: Het leven is een kracht, die overal bestaat. Het leven is ondelgbaar. Het leven bestaat in alle vormen, niet slechts in het menselijke. Het leven is een werkelijkheid die onbepaalbaar is, onvaststelbaar in intensiteit of grootte, maar overal en alom aanwezig.

Wanneer wij hen dit doen ervaren, moeten wij aan hen ontnemen veel van datgene wat het leven aangenaam maakt. Hieraan kunnen wij niet ontkomen. Zorgen wij echter, dat dit niet gebeurt in de gesel van bloed, door leven gestort, om leven te verdrijven. Hoe liggen de krachten, o Grootmeester, die te leiden zijn, opdat deze dingen in het bewustzijn ontwaken?"

En dan zijn hier nog enkele extracten, ik kan niet het geheel besprokene voorleggen, omdat ik dan te ver zou gaan in de openbaring van krachten en werkingen. Maar een deel van het gesprokene dan, dat door de voorzitter, tevens de inleider, wordt besproken.

"Wetende uw gedachten, kennende uw streven, moeten wij zoeken naar wegen die zijn werkelijk, zoals gij ze noemde, Goeroe, deel van het Ene, het Grote. Anderzijds moeten wij het grote uitdrukken op een zodanige wijze dat het een onomstotelijk, aanvaardbaar en intrinsiek deel blijkt te zijn, ook van het beperkt bewustzijn, van het oneindig gedeelde kleine. Kunt ge het daar mee eens zijn?"

Antwoord: "Ik bewonder uw grote doordringende wijsheid, die doorlicht is door het grote Ene. Gij vraagt mij," - en zich wendend tot een ander - "of de kracht die wij moeten loslaten moet zijn de kracht van leven, dat leven tracht te vernietigen, of de kracht van schijnbaar niet leven, dat leven vernietigt. Deze

waarden echter zijn onverschillig ten opzichte van elkaar, want ziet: alles leeft en of dat leven nu aarde heet, of mens, of dat leven heet ster, of geest, altijd is het leven zichzelf gelijk. Hierover waart ge het immers eens? Zo aanvaard dan van mij een kleine gave, opdat ge, u terugtrekkende, en sprekende tot de werktuigen die gij hebt uitverkoren, kunt volbrengen wat in uw gedeeldheid lijkt te zijn: uiting van de eenheid.

Er is geen weg, die leidt buiten het enige. Alle deling in het Ene is een feitelijke waarneming, waarbij het feitelijke afhankelijk is van de beschouwer. En waar het feitelijke van de beschouwer afhankelijk is, mogen wij zeggen dat de gedeeldheid in werkelijkheid niet bestaat.

Zo, hoe wij ook de mens brengen tot realisatie, hoe wij ook de werelden wekken tot nieuwe mogelijkheden, hoe wij ook de grote broederschap uitbreiden met nieuwe planeten, altijd zal één kracht de enige werkelijkheid zijn, het leven, het grote Ene.

Wanneer wij werken, zelfs in onze hoge, verheven sfeer, zo is al dit werken een teruggrijpen in de gedeeldheid, is een ontvluchten van het Grote.

Bedenk broeders: alle werken, en alle beïnvloeding, is een vlucht voor het Goddelijke, en niet een aanvaarding of bevordering daarvan. Bedenk echter verder, dat het nodig was, zelfs voor de groten en wijzen, af te dalen in de grootste verdeeldheid, opdat een besef van de eenheid kan worden gevonden.

Zo zeg ik u, laat de verdeeldheid toenemen, omdat in de uiterste verdeeldheid wordt gevonden het verlangen naar de eenheid. En laat het verlangen naar de eenheid vinden: de wetten der cosmos, die bevestigen de eenheid der dingen waar zij uiting geven aan de oneindigheid van het kleine, de oneindigheid van het deelbare. Dat is de gedachte en waarneming binnen het grote van het goddelijke."

Ik hoop dat u dit duidelijk en belangrijk vindt. Wij meenden deze verhandeling zo belangwekkend te mogen noemen, dat wij daarvoor andere, evenzeer waardevolle, maar minder recente geschouwingen terzijde hebben gesteld.

Echter, de consequenties van het verhandelde moeten ook nader beschouwd worden. Wat ik u hier gaf, was een zeer, zeer kort en gecomprimeerd verslag van een zeer klein deel van een bijeenkomst van enkele groten. Wat zij echter hebben vastgesteld onder elkaar, betekent dat de differentiatie der dingen, dus de vergroting der verdeeldheid en verscheidenheid, op aarde gaat toenemen. Dit betekent dus dat de meningen nog meer uiteen zullen gaan dan voordien, dat ge nog meer verschillen zult zien oprijzen en geschillen dan er waren.

Het betekent ook tevens dat het verschil tussen z.g. rijkdom en geluk, z.g. armoe en ongeluk, in deze wereld sterk zal worden aangezet en de tot nog toe geldende tendens van egalisatie is afgelopen. Velen zullen dit jammer vinden, omdat hierdoor veel werk schijnbaar ten gronde zal worden gericht.

Het betreft voorlopig niet ons werk, en vele werkzaamheden van gelijke tendens, want deze moeten nog lang bestaan, omdat zij in de gedeeldheid toch nog enige richting en houvast bieden aan de mens, aan de geest, die anders zou verdolen in de oneindigheden. Maar veel dingen gebouwd op de eenheid der werelden, gebouwd zelfs op de eenheid der mensen of de saamhorigheid der mensen, zullen gaan breken krachtens deze wet. Alle dingen die totnogtoe de mensheid tot eenheid richtten, zullen aanleiding worden tot nieuwe geschillen, en wanneer u dat ziet, zult ge u misschien beklagen dat de mensheid niet wijzer is.

De mensheid is wijzer dan gij misschien denkt, waar gij zoekt in de oneindigheid der verdeeldheid. Want wanneer elke mens zover is gekomen, dat dat hij niet gedeeld is en gesteld is tegenover de andere, maar verdeeld in zichzelf, dan eerst wordt het werkelijke bewustzijn van eenheid geboren. En het bewustzijn van noodzakelijke eenheid, leidt tot innerlijke eenheid. Innerlijke eenheid leidt tot beheersing, beheersing leidt tot vergroting van eigen wereld. Vergroting van eigen wereld betekent, met al zijn beperkingen, toch een stijging tot groter eenheid, tot aan het Goddelijke, dat wij allen nastreven.

En nog wil ik geen afscheid van u nemen, zonder ook een andere spreuk voor u geciteerd te hebben. Ook deze zou van recente datum kunnen zijn, en toch is zij zo oud, dat de herinnering dier tijden in de wereld en de mensheid verloren is gegaan.

In elk wezen, dat bewustzijn kent en oordeelt, leven twee krachten. De ene kracht is donker, en wordt vaak mannelijk genoemd. De tweede kracht is licht en wordt vaak vrouwelijk genoemd. Zo is geestelijk elk wezen de perfecte hermaphrodiet, Waar het duister en het licht zich paren, wordt volmaaktheid geboren. Maar men wendt zich of tot het Licht, of tot het Duister, en neemt nimmer beiden gelijktijdig. Dan komt het werk des lichts en wrocht goeds, en het werk van het duister leeft op en het licht dooft en het werk wordt vernietigd.

Opbouw en ondergang zijn de magische betekenis der wereld. Zo, gij, die u noemt magiër en beheerst het Duister, Gij, die u noemt magiër, en beheerst het Licht, bedenk, heersen kunt gij niet, wanneer gij niet beheerst in uzelve het spel van licht en donker. Slechts wanneer deze beiden één zijn, kan de waarheid geboren worden.

Orde der Verdraagzamen

En aan dit citaat is het ons geoorloofd toe te voegen:

De wereld waarin ze gesproken werd, ging onder, omdat licht en duister niet vonden een evenwicht, maar een strijd, waarin beiden meenden te overwinnen en de uitingsmogelijkheden van beiden onderging.

Wanneer gij in uw wereld streeft naar bewustwording, bedenk dit wel.

Uw strijd met het goed of met het kwaad gaat onder, zelfs wanneer een bewustwording het resultaat is. Maar wie het evenwicht van deze beiden vindt, vind in zichzelf dat punt, wat de kern aller dingen is: het Goddelijke.

En met deze overweging geef ik het medium weer vrij en wens u een zeer gezegende zondag, sterkte en kracht op uw pad, en bewustwording van de grote waarde die in u schuilt, tussen wat gij noemt: Licht en Duister.

Goedemorgen !